

for også at forhøje hjælpen til disse, der ikke har indtægter ved siden af hjælpen, og der er herved fremkommet en ikke tilsigtet forskel mellem de 2 grupper forhold.

Loven går derfor for det første ud på en ændring af forsorgslovens § 297, stk. 1, hvorved det i 1947 indførte *rentetillæg også kommer de kommunehjælpsunderstøttede tilgode.*

For det andet *forhøjes rådighedsbeløbet efter § 297, stk. 2, fra 10 pct. til 15 pct.* af det efter § 297, stk. 1, ydede beløb.

Selv efter disse forhøjelser kan det imidlertid være vanskeligt for kommuner med få understøttede at holde den udbetalte kommunehjælp til underhold indenfor de i § 297, stk. 1 og 2, fastsatte grænser, navnlig såfremt der til en enkelt eller ganske få personer gennem længere tid må udbetales særlig stor hjælp.

Der indføres derfor for det tredje et nyt 3. pkt. til § 297, stk. 2, følgende regel, der i princippet svarer til folkeforsikringslovens § 40, stk. 11:

„Endvidere kan det sociale udvalg, såfremt antallet af understøttede i et regnskabsår har været mindre end 25, med amtets samtykke anvende et højere rådighedsbeløb end det i 1. pkt. hjemlede, forsåvidt forhøjelsen skønnes påkrævet af hensyn til ydelse af hjælp til enkelte understøttede med særligt høje beløb under hensyn til de pågældendes personlige og økonomiske forhold.“

Loven trådte i kraft den 3. februar 1949, dog således at de i § 1, stk. 2, nævnte ændringer havde virkning fra den 1. april 1948 at regne.

De nævnte ændringer i forsorgslovens § 297 påregnedes at ville medføre en årlig merudgift for det offentlige (kommunerne og den fælleskommunale udligningsfond) på ca. $2\frac{1}{4}$ mill. kr.

Lovforslaget vedtoges uændret og enstemmigt i begge ting.
